

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Kamar.

Citation: Richardt, Chr.: "Kamar.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 176.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt02-shoot-workid76431.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Kamar.

Ved Syriens mørkeblaa Middelhavs-Strand,
hvor Pinjeskoven ender i Bejruts gule Sand,
hvor Franker og Tyrk deres Lystridt ride,
der holde to Ryttere Side om Side.

Den Ene er en Engelskmand med Blanco-Credit,
med højbaaren Titel og Staldkarlesnit;
den Anden er en kaffebrun, kraftig Beduin,
lidt Ridder, lidt Røver, men mandig og fin.

Den Ene er om Hagen saa glat som et Æg,
den Anden har et gnistrende kulsort Skjæg;
den Ene har Turban, den Anden har Hat,
de er saa forskellige som Dag og Nat.

Vor Engelskmand vil købe Araberens Hest,
med den vil han ved Derby engang gjøre Blæst;
og hvad den skal koste, det er ganske det samme,
hvis dér den kan gjøre de Andres tilskamme.

Dens Gang er som Gazellens saa flyvende let,
af blinkende Pjastre er Manken et Net;
dens Hud og dens Haar er af sølvgraa Lød,
som Silken saa blank og som Fløjlet saa blød.

177

Araberen fører den ved Uldtøjlen blaa,
som angst, at dens Skjønhed man ej tilfulde saae;
»Hvad hedder den?« Kamar! »Hvor gammel?« Syv Aar!
See, see dog hvor kongeligt hun staar og hun gaar!

Og saa vil jeg sige Dig en Hemmelighed,
som Ingen uden jeg og min ældste Søn veed:
Er Fjender Dig efter som flygende Sande,
saa rør ved den Haardusk, som frynser dens Pande!

Da kjender den Tegnet, den veed det har Il,
den farer afsted som en flyvende Pil,
den strækker sin Hals som en Trækfugl paa Vej,
og traad' den paa Blomster, de fornam det vist ej!

»Hvad skal den saa koste?« Da sortner han brat,
hans Tasmørke-Blik bliver Midienat.
Først langt om længe sin Taushed han bryder:
Det veed kun Allah - kast her hvad Du byder!

Men Briten ruller ud en Tut fuldvægtigt Guld,
- da kommer der Glød i de sorte Øjnes Kul.
Hvad Kappen har fanget, paa en Steenblok han helder;
titusinde Pjastre han med Øjnene tæller.

Meer, mere! han raaber; og i Skyggen af Pinjer
ruller ud i hans Hænder den næste Tut Guinjer:
begjærligt hans Blik, som en Bi suger Sødme,
inddrikker de blinkende Guldstykkers Rødme.

178

For lidt! Men ej Kjøberen synderlig tinger;
den tredje, den fjerde Rulle Guldpenge springer.

Da nikker Beduinen, med Summen tilfreds;
han skotter til Kamar - Hvornaar mon vi sees!

- Baronen vil have den med sig paa Timen,
han trækker af Lommen Silkegrimen;
og nu skal da Kamar føres afsted,
dens forrige Herre maa hjælpe dermed.

Han stryger dens Mule; han klapper dens Man:
see paa Dig, det maa jeg endnu et lille Gran!
Men altsom han møder dens velkjendte Nik,
et Væld af Erindringer dugger hans Blik.

Nej aldrig, nej aldrig jeg sælge Dig vil, -
din Skjønhed maaskee jeg kunde købe mig til,
din Troskab - nej den kan ej købes med Guld,
om saa jeg fik hele min Bygpose fuld.

Han sparker til Dyngen, saa det klinger igjen,
i et Nu har han Fødderne tæt om dens Lænd,
han rører dens Haardusk som af Ængstelser fuld, -
en Fjende er efter ham, hans Tørst efter Guld.

Der bølger en Støvsy langs Havstokkens Bred;
da Skyen er borte, er Rytteren med.
Herr Engelskmanden stirrer saa stum som en Grav:
Den Dumrian! den Morian! hvor, hvor blev han af?